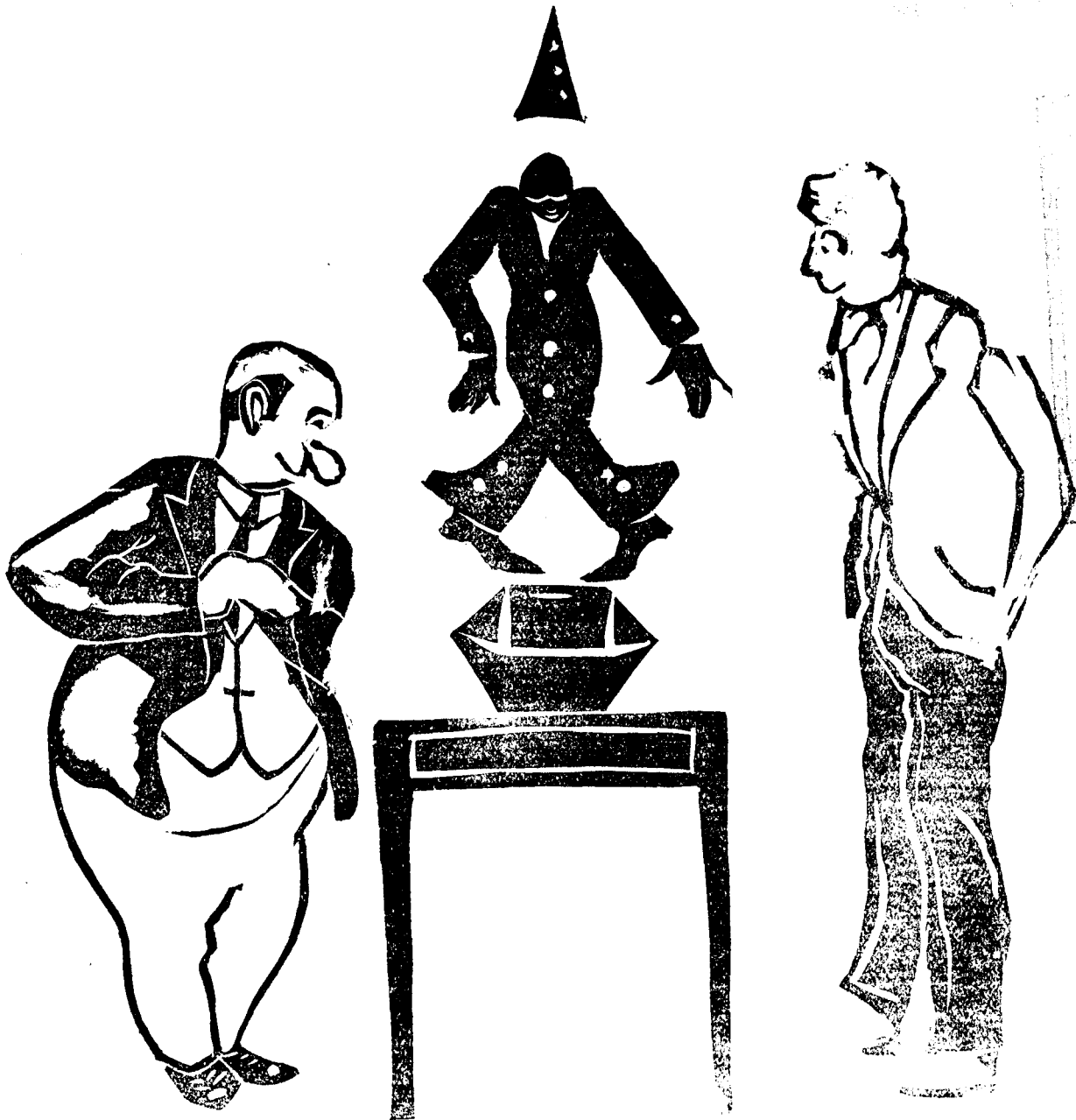

Periódic il·lustrat que sortirà, almenys, dues vegades al mes. - Preu: 20 cèntims.

Eleccions? Sinceritat? **Carnaval!**

CARNESTOLTES ETERN

1900-1931-10500

Tenien d'ésser d'un pessimisme incalculable els benaventurats que conveniren en anomenar *ball de llàgrimes* a n'aquesta crosta ronyosa on els mortals fem la formiga; és clar que l'orquestrina de la *Humanitat Jazz*, aquesta orquestrina creadora i mestra de la més grandiosa desarmonia, com estúpid vol de borinots o cantarella monòtona de randells, donen a la dansa de la vida un caire llastimós i patètic, però amb tot, cal convenir que el film de la nostra existència té moments d'un humorisme grotesc, que no es paguen amb pessetes, ni quan les peles valen alguna cosa.

L'home, des de petit—l'edat del *biberon* i dels *llençollets*—fins quan es gran i sap fer de conseller de reial ordre amb levita i barret de copa alta, o per haver nascut amb mala lluna, treballant com un negre, es mor de fàstic a règim obligatori de cigrons i sopa d'all, passa per un sens fi de *regies de tres*, d'entre les que seria de mal triar ne la més còmica.

Es per això que els que tenim la sort, o la desgràcia, de valorar de la vida el que poseeix de sainetesc, no podem pas dissimular amb un aire de desmentjats, la joia que s'ensenyoreix de tot el nostre sistema molecular, quan l'home, aquest animal mamífer, cap i senyor de la fauna planetària, se'ns presenta tal com és, sense cosmètics ni coloretos que el desfigurin: *dropo*, *animal* i *tonto*, tercer de mots existents en el vocabulari de nostra parla vernaclea, i que encaixen com un bon directe, per a definir de manera concisa a la gran totalitat dels vivents, entre els que servidor també s'hi compta.

Així com pel mico o la mona—tant li f..—li és difícilíssim, amb tot i que pretinguin abillar-lo de nou ric amb vestits fets a mida, amagar a la nostra vista escrutadora la seva *cua* fastigosa de simi, així també els homes tenim una tasca superior a les nostres forces, quan en períodes de temps massa llargs, pretenim desvirtuar la nostra qualitat d'animals; ho som, i mai estem més amb caràcter que quan ens belluguem en l'estable, de morro a l'òvid, tirant cosses, bramant estúpidament, com malcriada somera, o ruiecant com garrinet de mal profit.

Estem a vigílies dels jorns més encertats del Calendari, dels únics jorns de l'any que l'home, amb tota espontaneïtat ensenya la *cua*. Tenen de posseir forçosament un dolç encant.

El Carnestoltes s'estira mandrós damunt de la neu immaculada dels encontorns, mig obre els seus ulls saltirons i ens mostra de nou la seva cara xiroia i enriolada, amb sentors de raïms espremutos.

Benvingut siguis, Carnestoltes! La teva sinceritat m'encisa. Quin encant tenen per mi els *Pierrots* i les *Colombines*, dançant incansables, amb la follia que els dona un bany intern de conyac o «mançanilla», remei antiquíssim per ofegar la grippe! El *Dominó*, quan vessa a cau d'orella la seva declaració amorosa a les mitges virtuts imitadores de la Greta Garbo, que fingint-se ingènues saben buscar-se les puces a un través de dit de la lliga—no la de la Perseverància—, i tot perquè tenen la convicció de que no està renyida amb la moral la línia escultòrica de la seva pantorrilla. Que em distreuen els *Pallassos*! Ells porten el vestit que més bé cauria a tots els homes. I les *Sotes*? Ai, la sota amb dos de rei i palo curt. I els *Cupidos*, que amb la fletxa apunten el cor i et toquen del... bell mig de la butxaca. I les *Papellones*, que amb les ales deixen polsim d'or... mentre els *croupiers* t'afaiten les peles. I les *Banyistes ay mi madre!*—quina xafogor! I els homes vestits de dona i les dones vestides de Rodolfo. Oh, l'encís de les disfresses! L'encís dels únics jorns de l'any que vivim amb caràcter.

Carnestoltes, Carnestoltes, siguis benvingut. Jo et saludo.

«*Mundus estupidus*» dirien els de la «Traïció», que aimants de les llatínades, les endinyen com a punt final de tot allò que no saben com acabar-ho. Tampoc ens mancarien, si féssim fila india amb els padrins del xarruc «Deber», mitja dotzena d'excrecions bilioses, escata de peix de mal coure, singlots de vell rondinaire per a cloure la nostra prosa.

Humil «despertador», filòsof encara que no ho sembli, diré: Món estúpid, Carnestoltes 1900 - 1931 - 10500, Carnestoltes etern, immarçible, món de *Pierrots* i *Colombines* sense cor ni entranyes, d'homes traïdors, falços, hipòcrites, corsecats per l'enveja, a qui cega l'or, quin fàstic em fas! Perquè no enmascarar-nos les cares si som la disfressa repugnant del que tindrien d'ésser els homes, si som el dansarí incansable de la crosta ronyosa on fem la formiga, al so de l'orquestrina mestra i creadora de la més gran desarmonia, insípit vol de borinots, monòtona cantarella de randells... Carnestoltes etern!

SIR HALL PORRU

De la Casa Ciutat

Amb raó el públic es queixa de la falta d'interès que sembla tenen els periòdics democràtics pels afers municipals. El públic, però, no oblida que hem passat per un règim de censura rigurosa, quan podíem haver parlat, i abans, ja s'havia criticat tot el que calia. Convé parlar

clar i dir ben alt el que fa l'actual Ajuntament, format amb majors contribuents, carlins, carlins de la dinastia dictatorial, monàrquics del Pup i ex-pupistes. Deixem apart expressament els catalanistes que estan en minoria. Suposem que si estiguessin en majoria ja seria tota una altra cosa. Almenys ens queda aquest conçol, i per això no els en fem retret, perquè els agraim l'adhesió i subvenció acordada a l'Associació Protectora de l'Ensenyança Catalana. El poble, no obstant, els agrairà que es porti a la llum la qüestió de la calefacció del Teatre. I la no menys interessant del contracte, condicions i altres. No tenim dades de cap mena, però aquesta qüestió és precís que entri en el programa electoral de les vinents eleccions, si no en parlen els regidors actuals. Si no es poden exigir responsabilitats a aquells regidors pupins, que feien les coses sense encomanar-se a Déu ni al diable (vegis la qüestió de l'Arquitecte Esteve, que hem tingut de pagar per partida doble), almenys el poble que tingui present els seus noms, que demanem siguin esculpits en marbre i exposats en el saló de Sessions, per a donar a les generacions que vinguin un exemple del que fou aquell règim i perquè ningú no s'atreveixi a tornar-hi.

Ara l'Ajuntament tindrà el luxe de tenir dos Arquitectes a les seves ordres, per obra i gràcia de la Comissió de Foment. Analitzem les personalitats de la Comissió: La veu cantant (o tocant el botet) En Castanyer, que fou del requeté, capdavanter de protestes ciutadanes, regidor de la dictadura i últimament demòcrata (les doctrines prohibides pel senyor Bisbe). L'Arau, major contribuent, que s'aixeca a les set del matí a vigilar la Brigada de les obres, i ara que podria estalviar 2000 pessetes al poble, no li ve d'aquí. Un consell (encara que no ens el demani) que ens permetem donar-li perquè paguem cédula i altres impostos, i és que valdria més que fes matinada, però que ens hagués estalviat aquestes 2.000 pessetes que al senyor Aubert no li poden fer falta. Si es tractés d'un empleat, un obrer sense treball, seria tot una altra cosa.

Els altres són de menor quantia. En Puigdevall, propietari de pagès; En Puig (Resplandis), carlí, que no sap si tirarà cap a la dictadura o cap a l'autonomisme, i En Deu, que en uns cèlebres programes se'l retratava magistralment: confiter i tinent d'alcalde. De confiter encara ho és, però de tinent d'Alcalde no, perquè el varen derrotar últimament.

Es evident que amb un arquitecte en tenim prou i a aquest que tenim l'obligació de pagar-lo segons sentència del Suprem, és el senyor Esteve. Ens agradaria molt a nosaltres que ens

estimem la nostra ciutat, que l'Arquitecte tant per tant sigui de casa, i això ho diem perquè el senyor Aubert és per a nosaltres molt simpàtic, i es tracta del futur president del «Tennis Club»; no ens dol, abans tot el contrari, el seu nomenament, del qual el creiem ben mereixedor, però entenem valdria més que renunciés, perquè és un luxe que a la ciutat li costa 2000 pessetes. Si el senyor Arau o la Comissió de Foment volen tenir dos arquitectes a les seves ordres, que els paguin ells, però mai que un servei que es pot fer regularment i bé per 3000 pessetes ens en tingui de costar 5000, encara que per causes que no hem d'escatir hagin estat pressupostades sense, però, que hi hagués cap necessitat.

Per altra part el dia que el senyor Esteve deixés el lloc que actualment ocupa, ningú més interessat té d'haver-hi que el senyor Aubert, per a entrar a l'Ajuntament per la porta. Volem dir que es facin les coses bé: això és, que es cobreixi la vacant per concurs o oposició.

Ens acaben de dir que la Caserna, que sembla no s'hi poden fer les escoles, ha estat demanada per al Cos de Carrabiners. Ara veurem com per a les escoles no hi haurà diners i en canvi n'hi haurà per a instal·lar-hi una dependència de l'Estat.

No es té de morir mai per veure coses noves!

Un mec que galleja i que fa temps hauria d'haver emmudit, és aquest que la seva des preocupació el porta fins a personalitzar en totes les qüestions, amb una falta d'ètica i d'educació evidents, recolzat pel silenci i la bonhomia dels altres senyors elegits de reial casualitat. Quan un home ha fracassat sorollosament en la qüestió de les aigües, quan un home ha votat un nomenament remunerat innecessari a favor d'un seu familiar, quan un home ha canviat tantes vegades de casaca, no fa respecte a ningú.

No farà creure a ningú el seu zel administratiu l'home que ha col·laborat amb la Dictadura. I no en parlem més perquè no val la pena. El menyspreu és el que es mereixen els petits dictadors dels set anys indignes que acabem de patir. No té el valor de la tinta que despesariem.

Filosofia surrealista

Casal Català, 3-2-31.

Les 24 nit.

Demà dia 4.

Casa nostra. Som homes amb nas. Qui no en tingui «Ballenero» ven nassos cartró. 0'65.

A casa menjat fasols. Lliga. Lliguero. Cam-
bonista. «Seques». (Ordinaris! Fécules terrestres).

Costum mastegar fasols hom trobar-hi gus-
tos tots. Avui fasols gust paó real.

Barrejat xampany «lunch» amic incendi estò-
mac sent deliri cantar *Mamá yo quiero marchar
al Congo*.

Neva.

Neu blanca.

Cauen, però, draps vermells, diu premsa.
Horror! Pànic!! Esglai!!!

NANI.

Silenci nit blanca ningú sap res.

Obrer víctima mongetes. Pa dur *vi car i
dolent*.

Eleccions.

Termòmetre 12 sota zero.

Baròmetre: *Nieva*.

Carai. Carai.

Mals vents.

Canvi pseudònim.

Delahesse despista.

Ya te conejo Don Juan!! Tu eres cojo-nudo
(de corbata). Pum!!!!...

Món. Olla de grills. Ric... Ric... Ric... Ni
cinc de calaix.

Vert. Blau-vermell. *Morat*. Melcior Diumenge.

Do re mi fa... re. (Mossèn Farró).

Poble podrit. Putrefacte. Gris cendra. Plom?
Pintors despistar.

Jerusalem. Jerusalem. («Gal·lia». Gounod).

Cultura. Descals. *A obert*. Entrem-hi.

Adoquins. *Pavimientos*. Arau. Pa 0'75 kilo.

Car. Caríssims germans... quatre paraules.
(Rector arxiprest). 1-2-3-4. Total 1.8554,747 i
pico i pala i... i qui gemega ja ha rebut.

Ai que tinc! Ai que tinc!

Asómate a la ventana.

Duros. Pessetes i rals.

«Traïció». Pessetes. Pessetes. Pessetes.

Hay que sacrificarse.

Ens coneixem. En Dova, En Quiroba i... el
Mango de la Escoba.

Nenes boniques.

Oiè!

Home casat burro espatllat.

Què fem parats?

Me quieres?

Te amo.

Teodoro... Malagrida.

Oli. Oli. Oli.

Cojo. Nudo... Pum!!!!

Continua la febre.

Metge. No mengi res. No begui res. No tasti
res. Suí.

Ja fa temps que ho fem!

Món. Món. Món. Tens uns pebrots com un
toro.

Món. Món. Món... Butifarra de segon.

PIO DE PORTA

Facècies d'un enamorat

No ho puc remeiar; se m'ha ficat tan endins
que, aquest dia tot cordant-me les sabates em va
venir al pensament i vaig trencar un cordó i
després un altre.

Si gosés... si tingués la suficient desinvoltura
per a dir-li allò de la *declaració*, aquella dècima
tan vella, tan arcaica, però tan necessària, em
sembla que tindria mig solucionat aquest proble-
ma del meu cor.

Que romàntic resulta això: veritat?

Estic segur però, que si vosaltres us trobes-
siu en el meu cas, em deixariu en ridícul.

Doncs, si: Cada dia la trobo al carrer major
i la miro d'una manera que em sembla que desa-
fino. Oh, més ben dit; mirant-la l'«assessino».

¡¡Em don *achares*, pobreta!!

Ja ho veureu el dia que li faci la *declaració*.
Estic segur que perderà l'estabilitat i caurà als
meus braços *sin sentido, cadavérica, emociona-
da*. Perquè no se si ho sabeu; li vull fer en cas-
tellà i així la censura no mirarà tan prim i no em
treurà res.

Em descuidava de dir-vos que també ha tin-
gut la grip. Jo, com és natural en aquests casos,
em vaig preocupar desseguida per la seva salut;
i, per conducta de la minyona, perquè—em des-
cuidava de dir-vos-ho—aquest pom de flors,
gasta d'aquests article (per si us pensessiu que
no em moco amb mitja mànega) li vaig escriure
unes lletres diguent-li que prenguéss conyac, for-
ça conyac, que era molt bó per aquests casos.

I res; ni una contesta, ni unes gràcies.

De tot això m'en vaig enterar per la minyona
al ballar amb ella al Centre Obrer. Ademés em
digué, que al llegir la carta es va clavar a riure.
Jo tot seguit em vaig imaginar un riure d'aquells
forçats, fora d'època, un riure sense expressió de
cap classe; un *ja, ja i ja* de Cingol dels «Pas-
forets».

* * *

La grip va ésser-li benigne. Segurament que
al veure-li aquell cos tan ben proporcionat, tan
fi de línies; aquell *moreno* tan autèntic i aquells
ulls tan negres, que semblen dues agulles de
pica-patró, va dir-se: Ací ja hi hem remenat prou.

I s'en va anar.

Vuit dies d'abstinència, i altre vegada la vaig
tornar a veure. I aquesta vegada a l'Eixamplis,
un diumenge al matí.

Tenia una cara de pomes agres i de taronges
sense suc.

No la vaig mirar gaire, per por de fer-la
recaure.

Ella, en canvi, em va mirar més declarada-
ment que els altres dies.

¡¡M'estima!! ¡¡M'estima!!—Vaig dir-me.

Tot seguit em va venir una mena de pesigolles que em corregueren per tot el cos i veient que tenia el Prat de les Mores allà als nassos, m'hi vaig anar a revolcar.

Segurament que això us farà molta gràcia, al veure que soc tan de bon fer?

Doncs ja us aniré enterant de les meves relacions amb aquesta ferma imitadora de la Greta Garbo.

M. T.

L'Encíclica del Sant Pare

No hem vist en els periòdics catòlics de la nostra ciutat que es comentés amb l'extensió que calia aquest document interessantíssim en els moments actuals. En lloc de donar tota la importància a les doctrines, verament d'acord amb el pompós nom de catòlics que ostenten, (amb l'excusa del qual no fan altra cosa que exterioritzar la seva «debilitat» pel règim monàrquic) hem d'ésser nosaltres, els descamisats, segons ells, els que ens veiem obligats a divulgar un dels punts més essencials d'aquesta Encíclica. Segurament se n'han descuidat perquè la simpatia pel règim monàrquic no té altra finalitat per a ells que, la que senten per la gent de diners a qui no volen disgustar.

Doncs cal que el poble sàpigà què diu el Sant Pare i de quina manera jutja la qüestió social. Quants burgesos dels que van ben mudadets a la missa de dotze s'hi veuran retratats.

Veiam si «La Tradició» ens excomunica al Sant Pare, d'aquesta feta ençà!

Ja varem dir en altre ocasió que per a nosaltres estava molt bé l'Església i cal reconèixer que aquest document és cosa digna d'ella en l'època que vivim; la seva lectura haurà d'alliçonar als que vulguin treure'n l'esperit que l'anima. Fem aquesta declaració prèvia perquè mals intencionats ens han presentat com a menja capellans *enragés*, per tirar l'aigua neta al seu molí.

El «Casti Connubii» ha estat presentada a la multitud solament com a un blasme del Malthusianisme. No sabem que hagi estat comentada amb tota la seva amplitud i no ens doldria tenir de rectificar, però ací a la nostra ciutat no sabem que ningú se n'hagi preocupat.

Una cosa s'ha fet que està molt bé: s'ha repartit gratuïtament un dia a la Parroquial de Sant Esteve, a la missa de dotze. I res més.

Ens interessa presentar doncs un aspecte interessantíssim de l'Encíclica i ens permetem copiar-ne literalment el següent paràgraf:

«I en primer lloc s'haurà de procurar amb tots els esforços, tot el que ja fou sapientíssimament decretat pel nostre predecessor Lleó XIII, que en

la societat civil les condicions econòmiques i socials estiguin de tal manera ordenades, que tot pare de família pugui merèixer i obtenir el que cal per al manteniment propi, de l'esposa i dels fills, segons les diverses condicions socials i locals: «perquè és deguda al treballador la seva paga»; el negar-la o el donar-la en mesura menor de l'equitativa és cometre una gran injúria que ve inclosa en la Sagrada Escripura entre els pecats més grans; com tampoc no és lícit pactar salaris tan exigus que no siguin suficients per les condicions del temps i les circumstàncies en les quals es troba la família que s'ha de sustentar.»

* * *

Tothom sap que els salaris que en general es guanyen en la nostra ciutat no són pas exclosos del sentit de la paraula «exigus» i que la majoria dels nostres obrers es veuen obligats a treballar moltes més hores de les reglamentàries per a poguer viure just, i és per això que veiem amb sentiment que aquest tema tan interessant no sigui tractat amb tot l'interès per part de la clergia local.

Anotem l'excepció d'un religiós que a l'Església del Tura, blasmava la falta de caritat cristiana en els medis patronals, no fa pas molt de temps, que fou molt escoltat en quantitat de oients, però no sabem que arribés al cor de cap burgés i augmentés el sou dels seus assalariats.

Si imitant els clergues catòlics d'altres països ajudessin aquestes campanyes justíssimes en favor de l'humil, moltes vegades no tindriem de lamentar-nos dels innombrables defectes de la societat en que vivim, ja que segurament s'hi trobaria un remei pacífic.

Ara per ara l'obrer no té altra defensa que la força de la seva unió en els sindicats, i pensem que en el nostre país encara per això se'l persegueix.

DESPERTAIRE III

Ens han dit...

Que en l'últim ple que tingué el nostre digníssim i popularíssim Ajuntament, el senyor Alcalde va fer repartir caramels als regidors.

● Que els caramels eren de can Deu i que un regidor es va enfadar perquè no hi va trobar cap *piropo*.

● Que això fou una jugada del senyor Alcalde, per fer-los-hi endolcir les paraules.

- Que el senyor Secretari anava de bòlit a la recerca de les dades que demanava En Mecus, i que en lloc de xuclar-los els trencava amb les dents. (Que tenia raó per fer-ho).
- Que hi ha certa gent que són uns *palos curts*, però que caldria tractar-los amb *palo llarg*.
- Que aquell regidor que impugnava la proposició de la Comissió d'Aigües del senyor Agustí, tothom va veure que tenia alguna pluma de propietat.
- Que una cosa són els interessos dels plumistes i una altra els de la ciutat.
- Que si era un, que si eren dos, que si era un gos petit, pelut i ros.
- Que si això no és de l'Ajuntament ho podria ésser.
- Que demà la ballarem.
- Que el senyor Parache és el President de la Lliga de Perseverància.
- Que el senyor Rector ja sap dir «4 paraules» en català.
- Que les dones diuen que és tan «guapo»... En Rodolfo Valentino.
- Que la Lliga de Perseverància ha nomenat al senyor Parache per President.
- Que ha estat acceptat el càrrec de President dels ventiladors pel senyor Parache.
- Que a n'En Bastons no l'han nomenat de res, però podia molt bé succeir que fos president dels «manaies».

Trucades del «DESPERTADOR»

Amb animació i franca companyonia tingué lloc, el dimarts de la setmana passada, a la nit, al Casal Català, el lloc de despedida a N'Antoni Planagumà, bon amic que ha hagut de deixar-nos per anar a prestar el servei militar a l'Àfrica.

A l'hora del brindis tothom hi digué la seva. Hi hagué parlaments amb nas i ulleres, sense nas, sense ulleres i amb *puro*, poses cinètiques, poesies, sarsueles, i fins i tot estigué a punt d'haver-hi una tragèdia, gràcies al concurs que s'organitzà a última hora sobres qui diria més bestieses. No hi hagueren desgràcies personals, per vertader miracle. O sinó llegiu la improvisació que feu el noi Aubert, amb el nom d'alguns dels assistents:

«Amic Planagumà: Si per malhaurança et veus PRIVAT de la nostra companyia, en aquesta SALA et volem donar penyora ferma d'amistat i fer-te BLANC de la nostra estimació. Fes un DOT de la teva valentia. Que mai cap CLAUDIció t'envileixi. Que vegin que si vens d'un poble de PAGÉS els teus SACRESTs saps guardar-los, i que no ets CANDI per a deixar-te

entabonar ni per fer cap BARBERÍtat. Si convé, pren una clara DOU cada dia i un vas de VI DALt la muntanya, tot estirant l'HOS...TENCa bé la porta de la teva habitació, que allà els aires són dolents. Pensa amb la CASADELLÀ del teu poble. Torna per NADAL o Cap d'Any, però torna enter, com més aviat millor i amb ganes de fer feina. El nostre cor per tu sempre serà AUBERT».

Amb la publicació d'aquesta caricatura omplenem una altra pàgina de les més brillants del nostre album. La nostra admiració sincera per la simpàtica damisel·la ens ha fet beure més vegades de la raó aquella aigua de Sant Roc, que després ens donava treballs per arribar a casa.

- Llegim del nostre *entranyable* setmanari «El Deber», d'un anunci d'una casa que ven carbó:

Senyores i minyones, no deixeu de visitar el carboner jove. Preus econòmics.

Aneu amb compte, que per aquest camí es va a l'infern!!

- D'En Toreski de la Ràdio:
 - Miliu! Quin dia faràs una bona pel·lícula?
 - Ui, miri, mai, senyor Toreski; no veu que ara omplenem el zine i zi fez coza bona no vindrien?
- La paròdia dels Mosqueters o el Trio Bastons-Bonet-Rabeig, són una mena de castigadors donjoanescs, que es passegen pel nostre carrer Major i són el terror de les menors olotines, a les que castiguen amb mirades sulfúriques d'aire comprimit.

Són moltes les «nenes» que han vingut a queixar-se a la nostra redacció perquè els donéssim un remei contra la seva escomesa. Els hem dit que quan els vegin cridín «a coro»:

—*Mare, mare, venen els carlins!!*

(Si no fugen és que són sords).

● El diumenge a la nit fou assistit en els jardins de Parc, per una colla de tranquils un home que al sortir del cine li va venir un atac de nervis. Diu que deia en el seu desvari: —El capellà, el capellà, que vingui el capellà!

Dels d'Olot no n'hi va haver cap que li agradés. Segons sembla, volia el senyor Capellà de Torroella de Montgrí, per a demanar-li una bona pel·lícula.

● Hem llegit en «El Deber» un article que dirigien a l'«Acció Ciutadana», provant per centèssima vegada l'existència de Déu.

Els despertadors hi estem d'acord, però ens dol que els actes i la mala intenció de certa gent no correspongui com caldria a aquelles creencies.

«El Deber» mateix ha fet campanyes i ha emès conceptes de digníssims ciutadans olotins, que desdiuen de l'obrar dels homes que creuen amb Déu.

Apa, *buenas*; perquè «El Deber» ha de saber el seu *deber*, o millor dit, el seu deure. Apa siau! A nosaltres xiribitís!

● Dies passats ens vàrem enterar d'un fet trascendental, que ocorregué en el veí poble de Sant Esteve de Bas.

Resultà que un dels veterinaris de més renom (i de Girona per acabar-ho d'arreglar), va prometre donar una important conferència, qual tema—ja no cal dir-ho—seria d'animals.

En el dia i l'hora oportunament anunciats, es va presentar el conferenciant amb un plec de quartel·les que feia fredat.

Quan va baixar del tren i no va veure a ningú significat que l'anés a rebre, ja va començar d'arrufar el nas.

Tirant pel carrer de Rompaculs amunt, es va personar a l'Ajuntament una miqueta acalorat, degut a la pujadeta que hagué de fer; un cop enterat de que l'Alcalde era a matar porc i que l'Agutzil estava assajant una crida de *postin* i que els pacients no

estaven per romanços, li varen començar a venir unes pessigolletes per tot el cos, i una mena de *escalofrios rabiosos*, que si no hagués estat un home d'aquells que sap aguantar les adversitats, podem assegurar que li hauria vingut un colapsus fulminant.

Però ell, després de refer-se del *susto*, se les va apanyar com va poder per marxar d'aquell poble, que es veu que no està per *animals*, i va venir aci a Olot a fer el *vermouth*.

Mireu si és xistosa la sort, que dinen que en el tap de l'aperitiu aquell dia hi va trobar dos rals...

Tanmateix aquest home és ben bé de plànyer. No ho trobeu?

● Una notícia que segurament entusiasmarà a n'En Pla (Don Francisco): En el primer Ball del Casal Català, celebrat dijous a la nit s'agotà totes les existències de boles de neu que hi havia disposades per aquests dies de Carnaval: Si això s'en diu anar malament, visquin les profecies d'En Pla.

● Amb motiu de la vinguda al «Casal Català» de l'orquestrina «Merry's-Jazz», ens diuen que podrem saludar al volgut amic Ramon Massip, de Port-Bou, ben conegut de les nostres joventuts.

● Com a certa ben bé del tot podem donar la notícia de la grandiosa victòria que obtindrà en tots els districtes el secretari del Casal Català (bon amic nostre) en cas de fer-se les eleccions.

I és clar! La immensa majoria votaran *En Blanc*.

● Se'ns ha dit que en el ball de dimarts al Teatre s'hi presentarà «El Deber» habillat amb el seu *traje de luces*, consistent amb un bonic vestit de gitana, i que per deu cèntims dirà la *bonaventura... butifarra*.

No sentiríem pas ben bé del tot que una reconseguida *gelada* els deixés com un *pixo-palo*.

● I aquell altre tan angelical i beatífic periòdic, vertader *niu d'or*, construït amb plumes d'indio i ciment Portland, per paletes especialitzats en bones obres (encara que no ho sembli), es presentarà al ball *vestit* amb una magnífica camisa imperi-negre, amb la que deurà cobrir, segurament, les seves formes indecents, les poques vergonyes que pot tenir per amagar, o... per definir ben clarament la diferència que hi ha entre l'art i la moral.

Imp. de Pere Aubert, Nou de Sant Antoni, 7.—Olot

CASAL CATALÀ

Demà, DIUMENGE DE CARNAVAL

Grans Balls tarda i nit

per la tant renomada orquestrina de Port-Bou

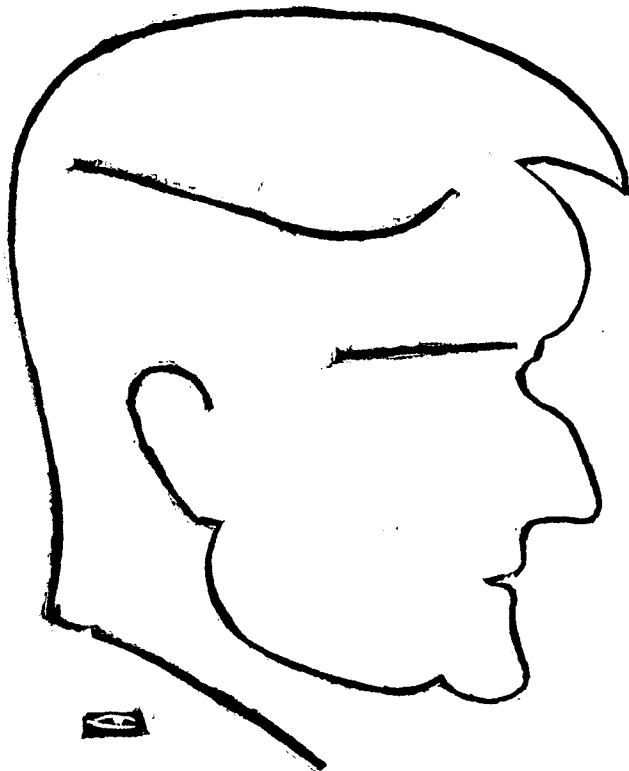
Merry's Jazz

EL DESPERTADOR

Redacció i Administració: Nou de Sant
Antoni, 7. Olot. - No es retornen originals

No admetem anuncis ni subscripcions
:: :: que no es paguin per endavant :: ::

ELS COMPANYS QUE MARXEN

En Ramon Barnadas i N'Antoni Planagumà, estimats companys que ens han deixat per a complir amb els deures militars de l'Estat espanyol.

No cal dir com lamentem aquesta absència obligada dels nostres amics i esperem poder tenir-los ben aviat de retorn.

A reveure!

GRAN ESDEVENIMENT!

Dissabte, dia 14 de Març de 1931, a les sis en punt de la tarda,

EL DESPERTADOR

donarà la seva onzena trucada. - El número de la máxima barrilaf

A petició de les nenes olímpes, reaparició de la «Borsa de la Bellesa».
(cinquena edició corregida i augmentada).

Gran espèctac de **CARICATURES** de les nenes que més brillaren en
el passat Carnaval.

Un munt de paper, un feix de xistes, una mà de trucades i un grapat de coses
més, tot pel mateix preu. - **SI NO EL COMPREU US EN PENEDIREU!**

Olot : Imp. Aubert

